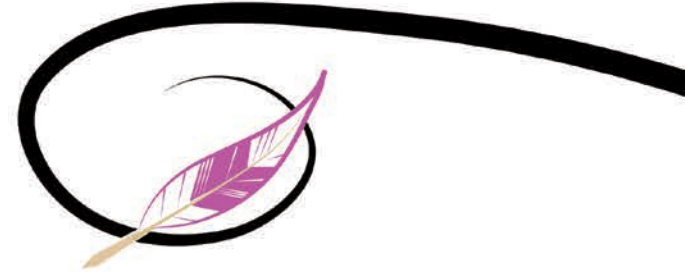

De la cosa raríssima que va passar fa un any

Fa un any va passar una cosa molt rara. Raríssima. Si t'ho explique és perquè va ser rara de veres. I no ho he explicat a ningú abans. Però ja no m'ho puc guardar més. Perquè ara mateix tinc una por que no m'aguante. I ja està bé. Que això no és normal i no entenc per què hem de fer veure tots a casa que sí que va ser normal.

Espera. Que t'ho explique. Això sí: tu no ho pots explicar a ningú més. És un secret entre tu, que has trobat aquesta llibreta, i jo, que estic cagat de por escrivint-la perquè ara mateix estem tots en perill.

Però primer, et pose en situació. Preparat?

Va ser més o menys per aquesta època, un poc abans potser, que al meu germà Marcel li van començar a créi-

xer molt els cabells. Però quan dic molt, vull dir molt *de veres*. Molt més del que hauria de ser. Perquè una cosa és dur els cabells llargs com Teo de la meua classe, que sempre porta aquell serrell que fa anar amunt i avall quan bufa, i l'altra és allò que li va passar al meu germà al cap.

Allò era una cosa antinatural, una cosa descontrolada. Un esdeveniment mai vist abans. De veres.

Però a veure, perquè entengues com va acabar passant. Ma mare. Això és important. Ma mare és una peça fonamental del trencaclosques. I en va tenir una miqueta la culpa, ja ho veuràs. Perquè ma mare és una mena de motoret amb potes. I ella no té els cabells llargs. Ella els porta *a l'u*, que vol dir que s'hi passa la maquineta elèctrica i va tan fresca. I ja li va bé, perquè sempre està fent moltes coses alhora, va amunt i avall sense parar. Ma mare, que es diu Jana, té una llibreria. La llibreria es diu Austen per no sé quina escriptora que li agrada molt i que diu que tenia el mateix nom que ella.

Jo no sé qui és aquesta Jana Austen, no n'he llegit mai res. I això que a mi m'encanta llegir, però soc més de Teresa Broseta, que me n'he llegit un fum de llibres un fum de vegades i me'n sé molts fragments de memòria.

Bé, tornant al que t'explicava. El cas és que ma mare treballa tot el dia a la llibreria i sempre està organitzant saraus de tota mena: que si clubs de lectura, que si contacontes, que si ara venen uns bibliotecaris a això, ara unes mestres a allò...

La llibreria no és especialment gran, però té una cambra falsa darrere de la paret del taulell on el meu germà Marcel i jo hem muntat el nostre quarter general. I on fem els deures. Hi hem posat un exèrcit de robots (concretament, Transformers) que fan guàrdia perquè ningú hi entre. Bé, hi entra la mare, és clar, i a l'àvia també la deixem entrar. I a Sàuron, que és el nostre gat de color carabassa. Però tota aquesta gent dels saraus, no.

Reconec que a vegades és divertit però, en general, és cansat. La mare té poc temps per a fer coses amb nosaltres i intenta, quan els dissabtes al migdia abaixa la persiana, que aprofitem el dia i mig del cap de setmana com si fora un mes sencer. I això, ho he de confessar, és encara més esgotador!

Durant aquesta època de l'any passat quan a Marcel li van començar a créixer molt els cabells, la mare parava poc per casa i anava més atabalada que mai amb la llibreria. L'àvia li va dir que prompte hauria de pensar a buscar ajuda i contractar algú, però mentre es decidia,

la mare va començar a oblidar coses bàsiques sobre ella i sobre nosaltres.

Un dia es va plantar a la llibreria amb sabatilles d'anar per casa. Un altre dia es va oblidar de portar-nos a l'escola. Un dia ens va posar un lot de novetats de llibres per a sopar. I la cosa es va anar complicant cada vegada més. També es va fer perillosa. Perquè una volta quan vaig obrir la carmanyola a l'escola m'hi vaig trobar un ganivet enorme en lloc de la cullera de bambú, i el mestre va posar el crit al cel... I com aquestes, moltes altres.

Com que Marcel i jo ja som grans, no ens banya ella, és clar. Ja fa molts anys, eh? A veure què t'has pensat. Però bé, hi ha algunes coses bàsiques de l'endrec personal que encara no tenim ben apreses, tot s'ha de dir. Ehem. Qüestió d'organització. Per exemple, el tema de les ungles. A mi em fuig del cap i me les talla la mare.

Doncs bé. Durant aquell temps no me les va tallar ningú. Les dels peus es van anar modelant amb la forma que van agafar de les sabatilles de futbol que duc a les vesprades i que m'apreten un poc. Podríem dir que això em va servir de llima. Ho reconec. Soc una mica marrà i gandul. Però no ho faig volent. També soc despistat, eh.

Sort que un dia, asseguts al sofà mirant una pel·li els tres, la mare ens va agafar les mans, en un atac descon-

10

11

11

Ho va dir molt fluixet i una miqueta espantada, perquè el cert és que jo semblava posseït com un boig i seguia cridant amb el dit apuntant cap a aquell borralló gegant de pèls que era mon germà, sense dir res amb sentit.

–Mama! –vaig pronunciar al final.

Ella va recolzar la granera a terra i va dir amb un filet de veu:

–Què?

–A veure, que això no és un borralló. Em sents? AIXÒ ÉS MARCEL!

La mare ens va mirar alternativament a mi i a la bola de pèl, com si no entenguera res. Al final, va fer un sospir, va posar els braços en ansa i em va dir:

–Ai, fillet. Quina una que n’he fet! Quant fa que no us talle els cabells? Quant fa que no anem a la perruqueria? Ara mateix duc les tisores per a resoldre aquest problema.

Problema. Sí, ho has llegit bé. La mare va dir *problema*.

Per això jo em vaig posar a plorar una altra vegada.

I tot s’hauria quedat en una anècdota espantosa, per què t’he d’enganyar?, si no fora perquè ma mare va entrar a l’habitació amb unes tisores de podar. De *podar*! Havia perdut l’oremus completament. Ni pinta ni tisores petites ni *flus flus* per allisar els cabells amb aigua. Unes enormes i perilloses tisores de podar. I jo, és clar, vinga a plorar més i més de la por i de l’angoixa.

–A veure, Marc, tranquil, que sé el que faig, que no has de patir. Però no crec que unes tisores normals o la

maquineta elèctrica puguen fer res al cap de ton germà, amb aquesta cabellera que porta...

Sort per a tots nosaltres que les tisores de podar tampoc van funcionar.

Entén que jo no ho vaig veure de seguida. Em vaig posar el coixí davant del rostre per a no haver d’assistir a la que jo imaginava com a sanguinolenta resolució dels fets.

Però tan bon punt la mare va prémer les tisores amb força per tallar un bon floc de cabells, aquestes van fer un CLEC amb molt mala pinta i es van partir per la meitat. Les vaig veure davant dels meus peus partides en dues. I em vaig llevar el coixí de la cara.

–Això és greu... –la mare va dir aquesta frase mentre es gratava la barbeta-. Només hi veig una solució.

Va eixir de l’habitació i la vaig sentir remenar dins de l’armari dels trastos. El soroll d’estris, capsos i altres embalums que no identificava em va espantar encara més. Quina una se li havia acudit a ma mare ara? Doncs no t’ho creuràs. Va entrar a l’habitació i jo em vaig quedar glaçat. Molt més petrificat (si es pot) que el meu germà enredat dins de la mata de cabells.

Ma mare, que sembla que s’havia tornat boja de veritat, havia tret de l’armari una podadora de gespa.

No em preguntes per què hi teníem una podadora de gespa si vivíem en un pis, però és que la mare acostuma a guardar les coses més inversemblants per si mai ens fan falta.

El cas és que llavors sí que vaig deixar de plorar. De plorar i diria que de respirar. Ma mare no podia estar tan malament com per a passar la podadora aquella de jardí per damunt del meu germà menut! Com podia aturar-la?

Bé, no vaig ser jo qui la va aturar. Per sort, l'àvia viu al pis d'enfront del replà i ja feia una estona que sentia els meus gemecs i després els meus crits angoixats, i ara no havia pogut evitar sentir el soroll elèctric de la podadora després que la mare la posara en marxa amb el peu.

No sé si em vaig desmaiar. Diria que no. Però que la panxa se'm va rebolicar, amb la pizza del migdia i tot, t'ho puc ben assegurar.

–Què està passant aquí?

És l'última frase que recorde abans que començara el veritable succés raríssim. Perquè si aquesta història t'ha semblat rara, espera a llegir com continua.

Del que va passar quan vam entrar dins d'allò

La meua àvia és una dona que té molts anys. Bé, supose que com totes les àvies del món. La meua, però, té un estil bastant peculiar. Imagine també que, quan tens molts anys com les àvies, arriba un moment que et fa igual l'estil. L'estil i altres coses.

Per exemple, l'àvia no té vergonya de parlar amb qui siga sobre el que siga. Encara que no conega la persona en qüestió. O a l'hora de menjar. L'àvia menja de tot i ho tasta tot. Així que ser àvia deu voler dir que ja tot t'és igual perquè se t'han curat les manies. Bé, que me'n vaig del tema i ara no és moment d'anar-se'n per les branques. Allò. On m'havia quedat? Ah, sí. La podadora

de gespa. I l'àvia que va entrar al menjador i va dir amb tota la tranquil·litat del món:

–Què està passant aquí?

Jo en aquell moment quasi no tenia aire als pulmons, estava pàl·lid, el cap em feia voltes. Però vaig veure com ma mare aturava la podadora i mirava l'àvia.

–Doncs mira, que he descuidat els xiquets, la casa, el gat. Per cert... on és, el gat? Bé, que mira el pobre Marcel! Li han crescut tant els cabells que ni li veiem la cara!

El to que va posar la mare va ser molt dramàtic. Però l'àvia no va canviar l'expressió. Sempre somriu per sota el nas, l'àvia.

–I ho penses resoldre així, podant-lo com un arbust del jardí?

En aquell moment em vaig adonar que l'àvia estava tranquil·la, molt tranquil·la. I que el seu estil peculiar posat al costat de la bola de pèl que era el meu germà, hi feia bona parella i tot.

Ah, perdona. Que no t'he explicat l'estil de l'àvia. Doncs a veure, que pose pausa a la història perquè te la pugues imaginar. La *indumentària*.

L'àvia és una senyora que vesteix amb elegància perquè du pantalons de pines, que no sé què vol dir, però que deu ser per la forma d'estendre'ls quan els renta. I,

a més, els porta *impecables*. Que això ho diu la mare. Als peus, en contra del que caldria esperar, l'àvia calça unes sabatilles d'esport i uns mitjons de colors. Ella diu que així va més còmoda i camina més de pressa.

Però allò realment curiós i propi de l'àvia, allò que fa que la meua àvia tinga un estil diferent i original, és el seu barret. Perquè no se'l lleva mai de la vida.

Sí, sí. L'àvia porta un barret de color lila amb un llaç lligat al voltant, del qual pengen unes boletes menudetes semblants al vesc de Nadal. El barret té una visera elegant que la protegeix del sol, i ma mare sempre explica que és un estil molt *anglès*. Jo, això, no sé què vol dir, perquè mai he estat a Anglaterra. Però potser les àvies, allà, porten totes barrets semblants.

El cas és que l'àvia, plantada allà al costat d'allò que era el meu germà, semblava tranquil·la i no desentonava. I va parlar:

–A veure. No es pot tallar el cabell persona ni amb tisores ni amb màquines de cap mena.

El *cabell persona*. Veritat que t'has quedat mut? Jo tampoc vaig entendre què volia dir allò de *cabell persona*. Però semblava la clau per a resoldre aquell esdeveniment raríssim.

–I què hem de fer, doncs?

Ma mare va preguntar allò com si no haguera sentit l'expressió *cabell persona* com l'havia sentit jo. I no, no me l'he inventat, aquesta expressió, de veres. Estava tan cagat de por, tan paralitzat, que les paraules de la resta m'entraven a les orelles i es quedaven allà dins el temps suficient per a ser processades com toca. Sí, així era.

Cabell persona.

Però la mare va anar al gra, perquè no processava a tanta velocitat, i va voler saber com resoldre el *problema*. I va passar del cabell persona.

—Doncs és molt senzill. Entrem dins del cabell persona i portem Marcel de tornada a casa —va dir l'àvia.

Això també ho vaig processar a càmera lenta i amb tota claredat. Sí. La meua àvia. La del barret amb vesc. La que parlava amb ma mare. La de la podadora de gespa. Va dir ben alt i clar que calia *entrar* dins d'*allò* i portar el meu germà *de tornada*.

Increïble, no? Doncs és cert. I per això en deixo constància aquí. Perquè, en primer lloc, no vull oblidar res del que va passar. En segon lloc, perquè vull que quede per escrit el que va passar aquell dia i com va passar exactament perquè em pugues ajudar.

Així que el més probable és que si tu estàs llegint això siga perquè ja tot s'ha descontrolat i estem en perill de veritat. Per tant, acaba de llegir de pressa i posa't en marxa! No hi ha temps a perdre.

Tornem a l'escena en qüestió.

–I com hi entrem? –va preguntar la mare, impacient.

–Ui, és facilíssim. Ens hi llancem, com si fora una piscina.

Mentre ho explicava, l'àvia va agafar la bola de pèl (que era mon germà) en braços amb una força que no imaginava que tinguera i la va portar fins al mig del menjador. Llavors va col·locar una cadira al costat de Marcel, s'hi va pujar, va estirar els braços i... PATAPAM! Va saltar amb gràcia i estil (i sense perdre el barret) dins de la bola de pèl.

I hi va desaparèixer.

Ma mare, sense perdre ni un segon, la va imitar. Va pujar també damunt de la cadira i va llançar-s'hi de cap, com quan anàvem junts a nadar. I també va desaparèixer.

Aleshores vaig prendre consciència del que havia passat i em vaig posar a plorar novament. Primer, perquè havia recuperat la respiració i em trobava molt marejat de tota l'estona que l'havia aguantat. I, segon, perquè tenia por, por d'haver-me quedat sol allà amb allò que ja

no sabia si era mon germà o no. Sol d'haver perdut per sempre i d'una sola passada mon germà, ma mare i l'àvia.

Així que no sé d'on vaig traure el valor, mentre m'eixugava amb el braç els mocs que em queien entre sanglot i sanglot desesperat, i, superant totes les pors possibles, vaig pujar a la cadira.

–No t'ho penses, Marc. Si t'ho penses, serà pitjor –em vaig haver de dir en veu alta a mi mateix.

Perquè et ben jure que no m'estic inventant res de res. I tampoc ho vaig somiar. Tot allò era molt real.

I llavors vaig tancar els ulls, em vaig ajupir un poc i vaig fer un gran bot al més pur estil llançar-se de bomba, que se'm dona molt bé.

PATAPAM!

Jo també vaig desaparèixer dins de la mata de cabells de mon germà. Ho jure.

Del que vam trobar dins dels cabells del meu germà

En realitat jo no vaig desaparèixer. Va desaparèixer el menjador amb els mobles i tot plegat al meu voltant. Sí, aquesta part et semblarà encara més al·lucinant que l'anterior.

Perquè, és clar, no passa cada dia que un es llance de bomba damunt de la cabellera de son germà i vaja a parar a... A on vaig anar a parar exactament?

Bé, no t'ho sabria dir amb certesa. Era un lloc espectacular, això sí. Ple de llum. De colors. Tot estava pintat de colors vius i llampants. Els colors més al·lucinants del món.

Així vaig passar els primers segons en aquell lloc. Admirant amb la boca ben oberta els colors, sobretot el groc. M'encanta el color groc. Els mocs se m'havien

assecat davall del nas i em feien cosquerelles, així que vaig acabar esternudant amb molta força, perquè em picava molt el nas.

–Marc? Ets tu! Vine, corre, que et perdràs!

Era ma mare. És clar, el meu esternut gegantí l’havien sentit en aquell món de colors i supose que també des del menjador de casa. Per això ma mare, que devia voltar per allà prop, em va cridar.

Però... a on se suposava que havia d’anar?

Reconec que seguia mort de por. Sí, ja deus haver vist que valent del tot no ho soc. Però una miqueta sí, eh? Perquè crec que no tot el món hauria saltat dins d’allò. D’acord, sí, potser el que més por em feia era pensar que em quedaria sol a casa amb aquella bola de pèl i per això vaig saltar. Però ho vaig fer, no? Per tant, soc una miqueta molt valent. I ja està.

Continuava tenint por, doncs, com és lògic, perquè aquell lloc era estrany i desconegut per a mi. Una vegada passada la zona dels colors fabulosos vaig arribar a una espècie d’espai natural on es barrejava el més espectacular de les selves: els colors seguien sent llampants, però a més ara molts cobraven vida en forma d’ocells exòtics que volaven lliurement entre branques d’arbres molt més exòtics encara.

